

C205 – CUL25

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

31 mei 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Annick De Ridder tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenstelling van de sportraden met het oog op het voeren van een sport-voor-allenbeleid	1
Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en het BOIC met het oog op de selectie van atleten voor de Olympische Spelen in Peking	2
Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het veiligheidsbeleid in door Vlaanderen erkende musea	4
Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de brandveiligheid van jeugdlokalen	7
Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werkmiddelen van het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF)	10

Voorzitter: de heer Dany Vandebossche

Vraag om uitleg van mevrouw Annick De Ridder tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenstelling van de sportraden met het oog op het voeren van een sport-voor-allenbeleid

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ben geen vast lid van deze commissie en het is voor mij een soort van avontuur om hier een vraag te komen stellen. Mijn vraag gaat over het 'Sport voor Allen'-decreet dat in het begin van het jaar werd goedgekeurd. Artikel 29 van het decreet gaat over de aanstelling van de sportraden die het beleid inzake sport dienen te adviseren. Het artikel bepaalt ook de procedure en stelt dat zes maanden na de installatie van de nieuwe gemeenteraad en twaalf maanden na de installatie van de nieuwe provincieraad, de sportraad moet zijn samengesteld en erkend, en van start moet kunnen gaan.

Uit de bepaling kunnen we afleiden dat het de bedoeling is om het mandaat van de sportraad te laten samenvallen met dat van het uitvoerende orgaan. Dat is ook het geval op andere niveaus, denken we maar aan de Gemeentelijke Commissie voor Ruimtelijke Ordening (GECORO). De timing van tal van adviesraden loopt gelijk met de legislatuur van een gemeenteraad of college. Voor de sportraad zou het betekenen dat de raad direct voor 6 jaar wordt samengesteld, maar dat staat niet expliciet in de teksten, ook niet in het verslag of in de toelichting.

We merken dat hierover op verschillende plaatsen in het Vlaamse land onduidelijkheid bestaat, zowel op gemeentelijk niveau als in de districtsraden. Bepaalde gemeente- of districtsbesturen stellen voor om de sportraad voor 3 jaar te laten aanstellen en hem daarna opnieuw te laten verkiezen. Ik moet u niet vertellen dat dit voor een kanteling van het gevoerde beleid zou zorgen. Een sportraad wordt immers aangesteld om adviezen te geven aan en een kritische houding aan te nemen tegenover het beleid.

Mijnheer de minister, ik heb een aantal vragen over de geest van het decreet en over de bedoeling van de evaluatie van het gevoerde sportbeleid op het lokale vlak.

Voor hoeveel jaar worden een sportraad en zijn uitvoerend bestuursorgaan aangesteld? Werd een bedoeling in het decreet ingeschreven? Als het om 6 jaar zou gaan, zijn er dan afwijkingen mogelijk en welke procedure moet daarbij gevolgd worden?

Ik heb ook een vraag over de bedoeling van de sportraad en zijn uitvoerend bestuursorgaan. Is het niet het meest aangewezen dat de duur van aanstelling van de sportraad samenvalt met de legislatuur van de gemeente- of districtsraad zodat de sportraad het beleid consequent kan volgen en bijsturen en er kritiek op kan leveren gedurende 6 jaar? Zo neen, waarom niet?

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is al erg genoeg dat de raden zo geregeld worden, maar laat de gemeenten alstublieft zelf oplossingen vinden voor de problemen. Ik heb het nu eerder over de cultuurraden dan over de sportraden. De procedures zijn een hele poespas en zouden aangepast moeten worden. Ik heb al hallucinante vergaderingen meegemaakt met de sectorale raden en de koepels. Overal zijn er haarklovers.

Ik weet toevallig dat voor onze sportraad in een opvolging wordt voorzien. De oude sportraadvoorzitter neemt de taak een paar jaar op zich, waarna Dany Verlinden, onze nieuwe vedette en gemeenteraadslid, het overneemt als voorzitter van de sportraad. Hij wil immers eerst afwachten hoe alles verloopt.

Ik ben van mening dat de gemeenten zelf in oplossingen moeten kunnen voorzien voor hun problemen.

Mevrouw Annick De Ridder: Mijnheer Loones, in het voorbeeld dat u geeft, is de situatie anders, want de sportraad wordt aangesteld voor 6 jaar, maar is er een clauseule of een interne overeenkomst tussen partijen waardoor na 3 jaar in een opvolging wordt voorzien.

De heer Jan Loones: Mevrouw De Ridder, het is niet mijn bedoeling om de twee situaties met elkaar te vergelijken, maar ook bij ons werden opmerkingen gemaakt en vroegen mensen zich af of de regeling wel in overeenstemming met het decreet is.

Ik ben van mening dat de gemeenten enige vrijheid moeten krijgen en dat we ze zo weinig mogelijke dwingende interpretaties mogen opleggen.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik hoop dat de uitvoeringsbesluiten bij het 'Sport voor Allen'-decreet zo snel mogelijk bekendgemaakt worden. Ik begrijp dat ze al werden goedgekeurd in de regering en dat ze naar de Raad van State werden gestuurd.

De collega's van het Vlaamse Gewest stellen dat er nog een maand tijd is alvorens de 6 maanden na de installatie van de gemeenteraad om zijn. Voor de Brusselse gemeenten zijn die 6 maanden vandaag al om, want alle gemeenteraden in Brussel zijn gestart op 1 december 2006. Vandaag is het dus de laatste dag om de sportraad op te richten. In Brussel-Stad gebeurt dat vanavond. Het vreemde aan de zaak is dat we dat doen zonder kennis te hebben van de uitvoeringsbesluiten.

Ik ga er een beetje van uit dat er in de uitvoeringsbesluiten geen voorwaarden zullen staan die niet perfect voortvloeien uit de logica van het decreet. Ik ben er nogal gerust in, maar het is toch vreemd dat het decreet ons oplegt om de sportraad uiterlijk vanavond om 12 uur op te richten terwijl er nog geen uitvoeringsbesluiten zijn. Het zou een beetje vervelend zijn om later in de uitvoeringsbesluiten elementen te lezen die per definitie niet van tevoren geweten kunnen zijn.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, op uw vraag naar de levensduur en houdbaarheidsdatum van de lokale sportadviesraad, kan ik u volgende informatie geven.

Artikel 200 van het Gemeentedecreet blijft vaag over de termijnen waarbinnen adviesraden hun mandaat vervullen en stelt dat "de gemeenteraad de nadere voorwaarden vastlegt voor de representativiteit en de samenstelling, de werkwijze en de procedures van de adviesraden en overlegstructuren".

In het decreet op het lokaal en regionaal 'Sport voor Allen'-beleid wordt enkel gestipuleerd dat zes maanden na de installatie van de gemeenteraad de sportraad samengesteld en erkend dient te worden. Voor de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie werden gelijkaardige bepalingen opgenomen. De interne logica van het decreet gaat dus inderdaad uit van het parallel lopen van de mandaten van de lokale besturen en die van de sportraden en van een klassieke hersamenstelling en erkenning elke zes jaar.

U weet intussen dat ik een sterke pleitbezorger ben van participatieve beleidsvoering op elk bestuursniveau. Net zoals in de andere decreten Lokaal, heb ik ook in dit decreet expliciet gekozen voor een ruime interactie met een diverse en brede vertegenwoordiging van het lokale sportveld via de lokale sportadviesraad. Ik beschouw deze interactie niet als eenmalige inspraak bij het tot stand komen van het sportbeleidsplan, maar als een langdurige relatie tussen het lokale bestuur en de adviesraad, die ook de uitvoering van het lokale sportbeleidsplan omvat. In het net goedgekeurde ontwerpuitvoeringsbesluit kan u trouwens lezen dat ik het advies van de sportraad op verschillende vlakken veranker.

Ik ben het met u eens dat het aangewezen is dat de sportraad de hele rit uitrijdt van een lokale legislatuur. Op die manier ontstaat immers deskundigheid en continuïteit in de geformuleerde adviezen, met als basis het lokale bestuursakkoord en het sportbeleidsplan, die alle over een periode van zes jaar lopen. De interactie tussen het lokaal bestuur en de sportadviesraad zal hierdoor wellicht ook hechter zijn. De praktijk leert trouwens dat de sportraden bijna steeds de volledige duurtijd van een legislatuur werkzaam zijn.

Als echter door de impulsen uit het lokale sportbeleidsplan bijvoorbeeld nieuwe organisaties – formeel of informeel – ontstaan, of als een bepaalde lokale sportgroepering onvoldoende werd betrokken via de sportraad bij de realisatie van het sportbeleidsplan, of als een bestuurslid zijn mandaat niet meer kan of wil invullen, moet uiteraard wel bijgestuurd kunnen worden.

De interactie met de lokale sportraad is bovendien een element dat meegenomen wordt bij de tussentijdse evaluatie van het sportbeleidsplan na drie jaar. Het decreet laat dan ook bewust de vrijheid aan de lokale besturen om, indien noodzakelijk of wenselijk, de samenstelling ofwel de statuten van de sportraad tijdens de looptijd van de legislatuur opnieuw te erkennen. Het is niet de bedoeling om bijkomende verplichtingen voor de sportraden op te leggen die niet in het decreet zijn voorzien.

Mevrouw Annick De Ridder: Uw antwoord was zeer duidelijk. Ik ben verheugd dat u ook kiest voor de continuïteit en dat het ook een belangrijke taak is van die sportraden om gedurende zes jaar het beleid te kunnen bijsturen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en het BOIC met het oog op de selectie van atleten voor de Olympische Spelen in Peking

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de Olympische Spelen van Peking van 2008 staan voor de deur. Uiteraard moeten dan Belgische atleten geselecteerd worden. In ons landje zijn de gemeenschappen bevoegd voor sport, dat is grondwettelijk zo geregeld. Maar internationaal is enkel het BOIC erkend voor de

selectie en afvaardiging van atleten. Er is ook een Olympisch Charter dat alles bepaalt en waarin de statuten van het BOIC gevolgd worden.

In functie van een goed topsportbeleid in het algemeen en de Olympische Spelen in het bijzonder is er dus nood aan een efficiënte samenwerking tussen de gemeenschappen en het BOIC. Wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, gaat het dan om het BOIC, Bloso en de topsportmanager.

In een uitgebreid interview in De Morgen van 28 april 2007 heeft topsportmanager Ivo Van Aken het onder andere ook over de Olympische selectiepolitiek. Er zou vanuit het kabinet Sport een intentieverklaring naar het BOIC zijn gestuurd over hoe de selectie en die samenwerking zou moeten gebeuren. Het argument is dat de Vlaamse Gemeenschap enorm veel investeert in topsport en dat we toch onze zeg moeten hebben in de uiteindelijke selectie. Er is in het interview ook sprake van een samenwerkingsakkoord tussen het BOIC en de Vlaamse Gemeenschap dat dringend zou moeten gesloten worden. Alles zou hier immers van afhangen. Ook zou er zowaar een Vlaams Huis voor de Topsport komen waarin het BOIC, Bloso en de topsportmanager duurzaam zouden samenwerken.

Aan de andere kant weet ik dat het BOIC bereid is om met de gemeenschappen samen te werken en zo'n protocol af te sluiten. Ze zijn daar al een tijdje mee bezig. Maar ik merk in het interview dat het nog niet gefinaliseerd is. Het zou ook een aantal voordelen opleveren, want dan kunnen de gemeenschappen hun invloed op het BOIC en de topsport vergroten.

Er kunnen inderdaad taken en verantwoordelijkheden afgebakend worden. Uiteraard zou ook de financiële draagkracht voor de topsport vergroot kunnen worden als de middelen allemaal efficiënt en gericht gebruikt worden.

Ik zie zo'n samenwerking wel zitten, want het zou de topsport ten goede komen. Ik vraag mij echter af of ook de Olympische selectiepolitiek niet expliciet zou moeten worden opgenomen in het samenwerkingsakkoord. Ik denk dat dat een moeilijk punt is.

Mijnheer de minister, hoe ver staat het met het samenwerkingsakkoord tussen het BOIC en de gemeenschappen inzake topsport? Zijn er wat betreft de selectiepolitiek ook duidelijke regels die gerespecteerd en opgenomen zullen moeten worden?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: De vraag van de heer Van Nieuwkerke ligt in het verlengde van de vraag naar een structurele reorganisatie van het BOIC, conform de

federale logica van dit land. We hebben het daar in het verleden, naar aanleiding van begrotingsbesprekingen en beleidsnota's, ook al over gehad.

Dat er in België een nationale koepel blijft bestaan, daar moeten we voorlopig mee leven. Structureel zou de selectie voor de Olympische Spelen echter vooral vanuit de gemeenschappen gestuurd moeten worden. Ik kan mij dan ook vinden in de vraag van de heer Van Nieuwkerke.

Mijnheer de minister, welke stappen hebt u al ondernomen om, conform uw beleidsintenties, ook bij het BOIC tot een splitsing te komen?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Collega's, het klopt dat het Olympisch Charter de bevoegdheid om sporters te selecteren en af te vaardigen voor de Olympische Spelen, toekent aan het nationale olympisch comité, in ons geval het BOIC. Anderzijds overleg ik momenteel met het BOIC over een intentieverklaring die wat betreft topsport moet leiden tot een volledige samenwerking tussen het BOIC en de Vlaamse Gemeenschap. De onderhandelingen moeten enerzijds leiden tot een nauwe samenwerking en anderzijds tot een duidelijke verdeling van de topsporttaken, zodat een optimaal rendement bereikt kan worden.

Concreet betekent dit dat ik als Vlaamse minister van Sport mijn topsportmanager, en de voorzitter van het BOIC zijn directeur Topsport, gelast met het uittekenen van het stappenplan en van het uitschrijven van de processen om te komen tot korte beslissingslijnen en een optimale coördinatie van de uitvoering van het topsportbeleid, in nauwe samenwerking met het Bloso.

Het gaat hier om de verdeling van de taken binnen de volgende processen: ondersteuning, begeleiding en subsidiëring van programma's van federaties en van atleten en van projecten waardoor één aanspreekpunt wordt verzekerd, sportmedische en sportwetenschappelijke keuring en begeleiding, carrièrebegeleiding, talentdetectie, informatie, bijscholing en opleiding van coaches in samenwerking met de universiteiten, communicatie en marketing van het Vlaamse topsportbeleid.

Er zijn twee mogelijkheden. De eerste mogelijkheid is dat we tot een volledige samenwerking komen waarbij het BOIC een volwaardige partner is voor het Vlaamse topsportbeleid en waarbij de Vlaamse Gemeenschap via de Taskforce Topsport en de Stuurgroep Topsport betrokken wordt bij de opmaak van het selectievoorstel dat via de directeur Topsport van het BOIC verdedigd zal worden op de raad van bestuur van het BOIC. Dus: totale transparantie en betrokkenheid van de Vlaamse Gemeenschap bij elke beslissing die het BOIC voorlegt.

De tweede mogelijkheid is dat het BOIC niet wenst te overleggen met de Vlaamse Gemeenschap over de selectiebevoegdheden, verkregen via het Olympisch charter, waardoor er geen sprake meer is van samenwerking. In dat geval is het de Vlaamse Gemeenschap – via de topsportmanager – die een optimaal topsportbeleid uittekent voor de Vlaamse elitesporters, beloftevolle jongeren en talenten. De Vlaamse Gemeenschap en de betrokken federaties bereiden de atleten als het ware voor op en begeleiden ze naar alle internationale competities, met uitzondering van de Olympische Spelen. Dit is trouwens de taakverdeling zoals ze ook bestaat in Australië en het Verenigd Koninkrijk. Het resultaat van zo'n taakverdeling hoeft niet noodzakelijk negatief te zijn.

Ik zal me – zonder de onderhandelingen op de lange baan te schuiven – voldoende tijd gunnen om te achterhalen of het BOIC bereid is om een gezamenlijk topsportbeleid te voeren dat volledige complementariteit, transparantie en synergie nastreeft. Tevens vormt de aanpassing van de structuren van het BOIC onderdeel van deze onderhandelingen. Ik wil duidelijkheid op elk vlak en zal niet akkoord gaan met een intentieverklaring zonder concrete en duidelijke afspraken.

Ik ben dus wel degelijk in grondige onderhandelingen daarover, zonder dat ik nu al een resultaat kan meedelen.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Mijn vraag is ook ingegeven door de tijdsdruk. De selectie nadert en het fundamentele punt is of het BOIC al dan niet toelaat dat daar transparantie en volledige samenwerking rond is.

Minister Bert Anciaux: Op dit moment maken zij zelf de keuze.

De heer André Van Nieuwkerke: Voor een huis als het BOIC is het wel een cultuurshock als men de macht moet delen met anderen. Daar moet wellicht tijd over gaan. Maar dat is wel het fundamentele punt: als beide partijen erin slagen om samen te werken, kan men ook op andere terreinen samenwerken. Dat is een heikel punt, en ik hoop dat u het snel eens wordt.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, u zegt niet akkoord te gaan met een intentieverklaring. Verwacht u dan een verdergaand engagement, of heb ik dat verkeerd begrepen?

Minister Bert Anciaux: Ik ga natuurlijk wel akkoord met een intentieverklaring, maar dan als eerste stap. Als het een intentieverklaring is die voor het overige niets inhoudt, hoeft het voor mij niet.

De heer Johan Deckmyn: Als ik een parallel mag trekken met de discussie van vorige week over de splitsing

van de Voetbalbond: ziet u hier met het BOIC een dergelijke intentieverklaring?

Minister Bert Anciaux: De geesten zijn met een onvoorstelbare snelheid aan het rijpen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het veiligheidsbeleid in door Vlaanderen erkende musea

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil het nog eens hebben over het veiligheidsbeleid, naar aanleiding van recente diefstallen.

Bij diefstallen van kunstwerken denkt men altijd aan gesofisticeerde omstandigheden, zoals in de film 'The Pink Panther', waarin de waardevolste diamant wordt gestolen en waarbij slangenmensen binnenglippen enzovoort. Bij ons gaat het eenvoudiger. Er waren recent twee diefstallen in ontstellende omstandigheden. Op 20 april 2007, de dag voor het Erfgoedweekend, was er de diefstal van een klein maar waardevol schilderij van de landschapsschilder David Vinckboons in het museum Hof van Busleyden in Mechelen. Het schilderij, met een waarde van meer dan 100.000 euro, was enkel door middel van een paar beveiligingsdraden beschermd. De dief heeft eenvoudigweg deze draden doorgeknipt, het schilderij losgehaakt en de lege lijst achtergelaten. Niemand heeft iets gezien. Het merkwaardige is natuurlijk dat dit bij klaarlichte dag gebeurde. Het museum beschikt niet over een alarmsysteem noch over camera's, en op het ogenblik van de diefstal waren er geen suppoosten in de betrokken zaal aanwezig.

Intussen meldt een bericht in Gazet Van Antwerpen van 30 mei dat de dertigjarige kunstrovers is gearresteerd. Er is sprake van zestien diefstallen in de voorbije maanden, waarbij dertig tot veertig kunstwerken werden buitgemaakt. Het gaat dus niet om een alleenstaand geval. Er is ook sprake van een helingnetwerk enzovoort. Ook hier meldt men dat het schokkend was dat er bij veel van deze diefstallen geen enkele of onvoldoende bewaking was. Gelukkig was het een amateuristische rover want er waren overal vingerafdrukken achtergelaten. Het artikel vermeldt ook, in verband met een andere diefstal, dat men in het pastoraal centrum in Mechelen zomaar binnen en buiten kan lopen. Dit centrum maakt werk van een betere beveiliging. Dat is dan het goede nieuws.

Wij herinneren ons zeer goed de diefstal van Panamarenko's Meikever in november 2006 uit het SMAK, ook op klaarlichte dag. Ook dat zijn ontstellende omstandigheden, en dat voor een van onze grote instellingen. De Meikever, met een waarde van 250.000 euro, werd nadien beschadigd teruggevonden in een parkje. Ook hier had niemand iets gezien. Het museum ontsloeg de verantwoordelijke suppoosten en de politie van de stad Gent lichtte de veiligheidssituatie van het museum door. Nadien werd er geïnvesteerd in nieuwe camera's. Gelukkig is die Meikever goed en wel hersteld en nu opnieuw aan het publiek voorgesteld.

In beide gevallen ging het om door Vlaanderen erkende musea, een van regionaal en een van landelijk niveau. Wij moeten vaststellen dat er op dat gebied weinig kwaliteitscontrole is, en nochtans zijn ze allebei onderworpen aan Vlaamse kwaliteitscontrole. Het gaat in beide gevallen ook om ongelooflijk eenvoudige diefstallen. Je hebt ook andere soorten diefstallen: de 'Pink Panther'-diefstallen en de brute diefstallen. Wij herinneren ons zeer goed deze in het Museum voor Schone Kunsten in Gent in 2001, en vooral die in het Diamantmuseum in Antwerpen vorig jaar. Dat is uiteraard veel moeilijker te vermijden.

Mijnheer de minister, u zei daarnet dat de verzekeringen u na aan het hart liggen. Ik vond een vraag om uitleg terug van mevrouw Dillen, naar aanleiding van een ophefmakende diefstal van een Cézanne – niet bij ons, wij hebben er geen, maar in het museum van de universiteit van Oxford. Er was geen verzekering. U hebt toen ook gesproken over de bijdrage van de Vlaamse Gemeenschap aan beveiligingssituaties, meer bepaald over de ondersteuning door toelagen en door het aanbod van Musave, of de Museum Standaard Audit Veiligheidszorg, waarbij men een onderzoek kan laten instellen. U hebt toen wel toegegeven dat het slechts een voorlopig antwoord was: "Er is nog verder onderzoek, en waar nodig, verdere actie vereist. Het zal echter steeds een afweging zijn. De budgettaire beperkingen zullen altijd meebrengen dat we nooit een totale beveiliging en verzekering zullen bereiken."

Mijnheer de minister, heeft intussen al een onderzoek plaatsgevonden over de veiligheidssituatie in de door Vlaanderen erkende musea? Worden er maatregelen getroffen?

Maakt het veiligheidsbeleid van een museum deel uit van de Vlaamse erkenningsvoorwaarden? Wordt dit door de bevoegde administratie gecheckt en opgevolgd? Zo ja, wat zijn hiervan de resultaten?

Bent u bereid om ter zake een duidelijk signaal te geven, zowel aan de verantwoordelijken van de door Vlaanderen erkende musea – meestal trouwens overheden die desgevallend de noodzakelijke investeringen moeten

doen – als aan uw administratie? Het gaat immers om een belangrijk beleidsaspect waarop scherper toezicht uitgeoefend zal worden in het kader van de Vlaamse kwaliteitscontrole.

Musea willen investeren in kunstvoorwerpen. De beveiliging komt meestal achteraf. In mijn gemeente is er een nieuw gemeentehuis geopend waar onbeveiligd een werk van Panamarenko en een werk van Delphine Boël tentoongesteld staan. In dit geval gaat het uiteraard om een gemeentelijke verantwoordelijkheid. We hebben het hier in de door Vlaanderen erkende musea. Een andere vraag is dan weer of Vlaanderen daarin moet tussenkomen. Het zijn echter vooral de richtlijnen over bindende beveiligingsregels die van belang zijn.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Ik deel de bezorgdheid van de heer Loones over de beveiliging van ons cultureel patrimonium. Dat moet verder worden uitgebreid, maar we komen dan inderdaad op een bevoegdheidssterrein waar wij niets te zeggen hebben. Het gaat dan over de wetenschappelijke instellingen in België, waaronder de musea vallen, en over kerken en dergelijke meer.

Het cultureel tijdschrift met zeer beperkte confidentiële oplage Dag Allemaal, heeft vorig jaar een interview uitgebracht met een ex-inbreker die zijn leven heeft gebeterd. Die ex-inbreker geeft tips over hoe men best kan inbreken in bepaalde kathedralen, musea enzovoort. De vraag is natuurlijk of zo'n artikel verantwoord is. De ex-inbreker geeft verder ook punten per kerk, museum enzovoort. Zo krijgt het KMSKA negen op tien, ondanks de diefstal van een Rembrandt een paar jaar geleden. Volgens die gewezen dief vraagt men gewoon om al die diefstallen. In België worden jaarlijks maar liefst 10.000 à 12.000 kunstwerken gestolen bij particulieren en uit kerken.

Mijnheer de minister, de overkoepelende raad waarvan de musea deel uitmaken, zegt zelf dat onder meer een aantal belangrijke Brusselse musea vroeg of laat hun zalen zullen moeten sluiten als ze niet meer geld krijgen. Er is een gebrek aan suppoosten, beveiligingssystemen enzovoort. Het probleem overstijgt de louter Vlaamse problematiek.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijn beleid inzake de beveiliging in musea sluit volledig aan bij het Erfgoeddecreet dat het Vlaams Parlement op 7 mei 2004 heeft goedgekeurd. Het Erfgoeddecreet regelt de erkenning van musea in Vlaanderen. De erkenning is opgezet als een kwaliteitslabel. Om erkend te kunnen worden moet het museum de basisfuncties kwaliteitsvol uitoefenen.

De vier basisfuncties zijn de verzamel functie, het behoud en beheer, de wetenschappelijke functie en de publieksgerichte functie.

In het uitvoeringsbesluit bij het Erfgoeddecreet staat daarover dat het museum moet beschikken over een beschrijving van de toestand van de collectie cultureel erfgoed en van de getroffen maatregelen tot behoud van de collectie cultureel erfgoed. In de handleiding bij het Erfgoeddecreet, opgesteld door het Agentschap Kunsten en Erfgoed, in samenspraak met het Steunpunt en de Beoordelingscommissie Musea, worden de getroffen maatregelen tot behoud verder gespecificeerd als getroffen maatregelen voor het creëren van een geschikte omgeving voor de collectie – met betrekking tot licht, klimaat, netheid enzovoort – maar ook als getroffen maatregelen om brand, diefstal, vandalisme en andere mogelijke oorzaken van beschadiging te vermijden.

Bij de aanvraag voor een erkenning gaat het Agentschap Kunsten en Erfgoed en de Beoordelingscommissie Musea na of aan alle erkenningsvoorwaarden en dus ook aan de kwaliteitseisen wordt voldaan. De beschrijving van de getroffen maatregel als deel van het beleidsplan van het museum vormt het uitgangspunt voor het toetsen van de maatregelen die het museum treft. Ik houd dus rekening met de beveiliging in musea voor het verlenen van een erkenning. Musea hebben een lange weg af te leggen in de uitbouw van hun beveiligingsbeleid.

Het Agentschap Kunsten en Erfgoed volgt de werking van erkende musea op. Twee maal per beleidsperiode van zes jaar evalueert het agentschap de werking van elk museum. Het veiligheidsbeleid maakt daar deel van uit. Zo'n evaluatie gebeurt op basis van het beleidsplan, de actieplannen, jaarverslagen en visitaties. Naar aanleiding van de diefstal van de Meikever uit het SMAK heeft het agentschap een volledige visitatie gewijd aan de beveiligingsmaatregelen in het museum.

De preventiecel van de politie Gent heeft op vraag van het museum een beveiligingsrapport opgesteld dat een pakket van aanbevelingen en maatregelen bevat. De aanbevelingen betreffen technologische aanpassingen en hechten ook belang aan het aanpassen van interne procedures. De stad Gent heeft een budget op haar begroting voorzien voor een aantal noodzakelijke aanpassingen van de beveiligingsinstallatie.

De stad Gent, als beheerder van het gebouw, en het museum, zetten hiermee een aantal belangrijke stappen naar het ontwikkelen van een degelijk en onderbouwd veiligheidsbeleid dat vertrekt vanuit preventie. Als belangrijk aandachtspunt voor de opmaak van een nieuw museaal beleidsplan voor de volgende beleidsperiode zal aan het SMAK en de stad Gent, als beheerder van het gebouw, worden meegegeven dat zij in de toekomst blijvend moeten investeren in beveiliging.

Het steunpunt Culturele Biografie Vlaanderen krijgt in het Erfgoeddecreet de specifieke opdracht tot praktijkondersteuning. Dit wordt gedefinieerd als volgt: het coördineren, informeren, adviseren en begeleiden met het oog op deskundigheidsbevordering. Het bevorderen van de deskundigheid met betrekking tot beveiliging behoort hier eveneens toe.

Het steunpunt begeleidt de musea in het uitwerken van een veiligheidsbeleid op basis van het auditinstrument Museum Standaard Audit Veiligheidszorg (Musave). Het is een doe-het-zelfinstrument aan de hand waarvan musea hun eigen beveiligingsmaatregelen kunnen doorlichten. Het focust op technische en mechanische aspecten, organisatorische aspecten, personeelsbeleid, opleiding van suppoosten enzovoort. Zo'n 60 tot 70 musea in Vlaanderen zijn actieve gebruikers van het instrument. Dat wil zeggen dat ze zichzelf op geregelde tijdstippen op basis van het instrument doorlichten en ingrepen doen waar nodig. Met het instrument kunnen ze ook hun vooruitgang meten.

Er hebben ook een tijdje gebruikersgroepenactiviteiten gelopen waarin men ervaringen uitwisselde rond verschillende deelaspecten. Gezien de meeste musea het gebruik van het instrument onder de knie hebben, zijn deze gebruikersgroepen stopgezet.

Een tweede recenter aanbod van het CBV is de begeleiding bij de opmaak van preventie- en calamiteitenplannen inzake diefstal, waterschade en brand. In functie van deze plannen wordt een risicoanalyse opge maakt met de lokale politie en brandweer. De Antwerpse en Mechelse musea hebben dit aanbod reeds doorlopen. Het toeval wil zelfs dat het museum Hof van Busleyden te Mechelen, waar het schilderij op 20 april is gestolen, twee jaar geleden zelf zo'n risicoanalyse maakte. Ook de Leuvense en een aantal Gentse musea betoonden interesse. Straks komen ook de monumentale kerken in Antwerpen aan bod.

Het steunpunt actualiseert ook heel regelmatig zijn publicatie Verzekerde Bewaring. Het is een uitgave waarin de beste bewaar- en beschermingsinstrumenten worden opgesomd en productinformatie wordt gegeven. Voor diefstalpreventie zijn er bijvoorbeeld ettelijke voorbeelden van ophangsystemen die beveiligend of in elk geval diefstalvertragend kunnen werken. Het steunpunt verspreidt ook het suppoostenboek van de Vlaamse Museumvereniging waarin op heel praktisch niveau tips voor suppoosten worden gegeven.

Een aantal erkende musea zijn ondergebracht in beschermde monumenten. Deze musea kunnen een beroep doen op het Agentschap Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed voor het uitbouwen van hun beveiliging door middel van centrale meldingskamers, elektrische alarmcentrales en gratis permanente monitoring van het beveiligingssysteem.

Naast preventie en op basis van materiële ingrepen zijn er natuurlijk ook nog de suppoosten of de bewaking door middel van personen. De Bewakingswet, ook wel eens de wet-Tobback genoemd, is van toepassing op bewaking in musea. De Bewakingswet had in de eerste plaats de bedoeling om een aantal wantoestanden in de sector van de privé-beveiliging aan te pakken. De Bewakingswet was echter niet aangepast en moeilijk toepasbaar op de museumsector.

Met de financiële steun van de Vlaamse Gemeenschap startte de Vlaamse Museumvereniging in 2004 een project om de regels bij de musea bekend te maken en om bij de federale overheid een aanpassing van de strikte normen te verkrijgen. In het KB van 18 januari 2007 wordt een meer op maat van musea ingesteld regime opgenomen. Suppoosten kunnen nu een bekwaamheidsattest 'bewakingsagent-erfgoedbewaker' halen. Musea kunnen zich nu in regel stellen met de bewakingswet. In de Informatiebrochure Cultureel Erfgoed van het Agentschap Kunsten en Erfgoed worden de nieuwe regels toegelicht en de procedures om zich in regel te stellen geschetst.

U vraagt tot slot of ik bereid ben om een duidelijk signaal te geven, zowel naar de verantwoordelijken van de door Vlaanderen erkende musea als naar de administratie, dat dit een belangrijk beleidsaspect is, en hierop scherper toezicht uit te oefenen. Zoals ik zojuist aangaf is veiligheidsbeleid een permanent aandachtspunt en maakt de opvolging ervan deel uit van de kwaliteitscontrole door het agentschap. Het is nodig dat we er permanent mee bezig zijn en we zullen er nog enige tijd ernstig aandacht aan moeten besteden.

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Bedankt voor uw uitgebreid, overtuigend antwoord, mijnheer de minister. Er is een lange weg afgelegd. Dat is nodig, ook in verband met het topstukkenbeleid dat u zult voeren. Als de gemeenschap in werken van die waarde investeert, moeten we voor beveiliging zorgen.

Nooit zullen alle risico's uitgesloten kunnen worden. Denk aan wat u zei over het museum Hof van Busleyden dat gevisiteerd was, maar toch was het mogelijk om een werk uit te snijden en er op klaarlichte dag mee te gaan lopen.

Minister Bert Anciaux: De analyse was gemaakt. Er was nog niets gedaan aan de beveiliging zelf.

De heer Jan Loones: Ook het Erfgoeddecreet is nog recent. We hopen dat het vlug opvolging krijgt, zoals u zelf ook aankondigt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de brandveiligheid van jeugdlokalen

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik heb u al vragen gesteld over de brandveiligheid en de veiligheid in het algemeen van jeugdlokalen. We hebben er een interessante discussie over gevoerd. U keek uit naar een bijeenkomst van de Hoge Raad voor Beveiliging tegen Brand en Ontploffing en wachtte dat advies af. Ondertussen is er een nieuw gegeven. De Vlaamse Jeugdraad heeft een advies uitgebracht over de brandveiligheid van jeugdlokalen.

De veiligheid van jeugdlokalen blijft een moeilijke evenwichtsoefening. We hebben de discussie gehad. Langs de ene kant is het veiligheidsaspect heel belangrijk omdat veel kinderen hun vrije tijd daar doorbrengen. Langs de andere kant is het eigen aan een jeugdlokaal dat er 'nestwarmte' heerst, dat kinderen zich thuis voelen en op een geborgen manier bij elkaar kunnen zijn en aan activiteiten deelnemen.

In zijn advies stelt de Vlaamse Jeugdraad duidelijk dat er een probleem is. De brandveiligheid is geregeld in verschillende gemeentelijke reglementen en dat creëert onduidelijkheid. In sommige regio's is het bijna onmogelijk om eraan te voldoen: een jeugdlokaal kan geen enkele zetel meer bevatten of er wordt maar één persoon per vierkante meter toegelaten. Dat is niet haalbaar of houdbaar. Het kost ook allemaal veel geld. Aangezien niet alle subsidiereglementen van de lokale besturen daaraan zijn aangepast, kijkt men aan tegen een hoge factuur en komt men niet altijd tot de nodige investeringen.

De jeugdraad verwacht dat Vlaanderen een aansturende rol op zich neemt en de lokale besturen sensibiliseert om te komen tot eenduidige brandveiligheidsnormen voor jeugdlokalen. Vlaanderen zou een voorbeeldreglement kunnen uitvaardigen dat lokaal kan worden geïmplementeerd, waar dan een bepaalde vergoeding tegenover staat. De jeugdsector vraagt niet meer regels, maar vereenvoudiging. Als alles minder versnipperd is, weten de lokale groepen beter waaraan ze zich moeten houden. De versnippering maakt het ook heel moeilijk voor koepelorganisaties om informatie te geven en om duidelijk te maken wat aan de jeugdlokalen aangepast moet worden.

Een tweede punt is het financiële aspect. U weet dat iedereen daar naar uitkijkt. U hebt al heel wat inspanningen gedaan binnen het decreet, zoals subsidiëring en het feit dat veiligheid in de jeugdlokalen nu een prioriteit is bij het opmaken van de nieuwe plannen.

Men vraagt vanuit de jeugdraad om voor de brandveiligheid flankerende ondersteuningsmaatregelen voor te stellen.

Men verwijst ook naar het decreet Toerisme voor allen. We hebben die discussie gehad. Men heeft specifiek tegenover de erkenning van de lokalen een subsidie gesteld voor het voldoen aan de opgelegde brandveiligheidsnormen.

De jeugdsector stelt uitdrukkelijk dat ze ook haar verantwoordelijkheid wil nemen door jongeren op te leiden en informatie te geven. Maar door de versnippering en de diverse adviezen is het op dit moment heel moeilijk om daaraan te voldoen.

In Oost-Vlaanderen is een goed initiatief opgestart. De gouverneur heeft samen met de deputé van Jeugd een overleg georganiseerd. Men heeft iedereen samengebracht om naar oplossingen te zoeken.

Ik verwijs naar vragen die ik heb gesteld aan de minister-president over algemene brandveiligheid in Vlaanderen. Hij verwees ook naar de Hoge Raad voor Beveiliging tegen Brand en Ontploffing. Ondertussen is die hoge raad al een aantal keer samengekomen. U had beloofd om dit probleem daar te bespreken. Is dat al gebeurd en wat waren de conclusies?

Mijnheer de minister, hebt u kennis genomen van het voorstel van de Vlaamse Jeugdraad met de vraag naar een Vlaams normeringsinstrument? Ik veronderstel van wel. Kunt u zich vinden in het voorstel van de Vlaamse Jeugdraad en de principes die hij daarin onderschrijft? Acht u het wenselijk om te voldoen aan de uitdrukkelijke vraag van de Vlaamse Jeugdraad om met spoed een Vlaamse reglementering op te maken en daarbij in een aantal financiële stimulansen te voorzien? Acht u het nodig daar een heel specifiek reglement voor te maken of een basisreglement ter beschikking te stellen zodat het op lokaal vlak kan worden geïmplementeerd? Hebt u de vraag al gesteld aan de Hoge Raad voor beveiliging tegen brand en ontploffing om die specifieke problematiek ter sprake te brengen? Wat is heel concreet de stand van zaken van de werkzaamheden van de Hoge Raad voor beveiliging tegen brand en ontploffing wat betreft de problematiek van de brandveiligheid van de jeugdlokalen?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Ik sluit me aan bij mevrouw Schauvliege. Er zijn inderdaad grote problemen. Op gemeentelijk vlak bijvoorbeeld zijn er heel wat schrijnende voorbeelden. Ik ken een Antwerpse gemeente die haar eigen gemeentelijke jeugdlokalen niet kan of wil in orde brengen met de brandveiligheid, en dat zal dan wel om financiële redenen zijn. Het lijkt me zowel ongepast, onverantwoord als levensgevaarlijk dat men in

die gemeente de lokalen gratis ter beschikking stelt aan jeugdbewegingen, verenigingen en dergelijke. Omdat ze niet in orde zijn met de brandveiligheid, vraagt men er geen geld voor maar mogen ze zo gebruikt worden. Dat lijkt me een gevaarlijke situatie. Ik denk dat de Vlaamse Gemeenschap een belangrijke rol te vervullen heeft in de coördinatie en het doen van een voorstel aan de gemeenten. Ik denk dat er niet alleen plannen, ideeën en voorstellen nodig zijn, maar ook een financieel plan. Vele kleinere gemeenten kunnen dat financieel niet bolwerken.

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Men wil weer voor alles regels opleggen. De gemeenten weten dat ze brandveilige lokalen ter beschikking moeten stellen. Moet Vlaanderen daar nu weer een algemene controle op gaan uitoefenen? Ik heb daar moeilijkheden mee. Ik wil niet zover gaan en zeggen dat we vroeger speelden in gebouwen die zelfs niet vergund waren, laat staan dat er een controle was op brandveiligheid, maar ik vind dat we het soms toch te ver drijven. Dat is een eigen interpretatie, ik spreek niet namens mijn partij.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het is niet de eerste keer – en terecht – dat het onderwerp brandveiligheid van jeugdlokalen hier ter sprake komt. In mijn vorige uiteenzettingen, alsook in antwoorden op de schriftelijke vragen hierover, heb ik steeds vermeld dat de veiligheid van die jeugdlokalen – en bij uitbreiding alle lokalen van verenigingen – mij na aan het hart ligt.

Mevrouw Schauvliege, sta me toe om eerst een beetje verbazing over uw timing te uiten: ik ontving uw vraag voorafgaand en dus eerder dan ik kennis kreeg van de aanleiding voor uw vraag, namelijk het voorstel van de Vlaamse Jeugdraad. Daarenboven maakte de Vlaamse Jeugdraad duidelijk in zijn advies dat dit advies pas officieel wordt bekrachtigd op een bijeenkomst van de Jeugdraad van juni. Sta me ook toe een tweede verbazing te uiten. In uw vraag verwijst u naar het antwoord van minister Leterme op uw schriftelijke vraag. Maar het antwoord op deze schriftelijke vraag werd pas eergisteren openbaar gemaakt.

Ik heb ondertussen kennisgenomen van het document van de Vlaamse Jeugdraad. Daarbij herhaal en beklemtoon ik mijn grote bekommernis voor de brandveiligheid van jeugdlokalen. Deze blijkt trouwens ook uit het besluit van de Vlaamse Regering van 26 januari laatstleden ter uitvoering van het decreet van 14 februari 2003 houdende ondersteuning van het gemeentelijke jeugdbeleid inzake de subsidiëring van gemeentebesturen die een jeugdwerkinfrastructuurbeleid voeren als

onderdeel van hun jeugdwerkbeleid. In dit besluit over de prioriteit jeugdwerkinfrastructuur, werd veiligheid, namelijk werken die de brand- en bouwfysische veiligheid van de jeugdwerkinfrastructuur verbeteren, als een van de zeven knelpunten bepaald.

Als uit de plaatselijke bevraging en de communicatie naar aanleiding van de opmaak van het nieuwe gemeentelijke jeugdbeleidsplan 2008-2010 zou blijken dat er hieromtrent acties nodig zijn, dan kunnen de gemeentebesturen deze extra middelen voor dit doel aanwenden. Anderzijds kan er ook voor gekozen worden om een gedeelte van de basissubsidies te reserveren voor de verbetering van de beschikbare jeugdwerkinfrastructuur. Ik wil er hierbij op wijzen dat de middelen op de basisallocatie Gemeentelijk Jeugdbeleid vanaf 2008 verhoogd worden tot 20 miljoen euro. Minstens 88 percent hiervan kan door de onderscheiden gemeentebesturen en de VGC aangewend worden voor een verbetering van de brandveiligheid van jeugdlokalen.

Ik verwijs nogmaals naar mijn antwoord op uw vorige vraag betreffende brandveiligheid in jeugdlokalen: het is in eerste instantie de verantwoordelijkheid en de opdracht van de burgemeester, en in tweede instantie van de gemeenteraad om in te staan voor de veiligheid. Het kan niet de bedoeling zijn dat, omdat wij de bezorgdheid hebben, de verantwoordelijkheid wordt afgeschoven op de Vlaamse Gemeenschap. De opmaak van een nieuw jeugdbeleidsplan en de prioriteit jeugdwerkinfrastructuur bieden hier uitdrukkelijke en concrete kansen.

Op de vraag naar nog meer bijkomende middelen, louter voor deze problematiek, kan momenteel niet worden ingegaan. Er zijn op dit moment binnen mijn bevoegdheid geen middelen om hieromtrent in een ernstige, verschilmerkende financiering te voorzien. Maar zoals ik tijdens mijn vorige tussenkomst al zei, ben ik van mening dat, als er vanuit Vlaanderen een dergelijke regelgeving zou worden opgesteld, het dan ook logisch is dat we het gesprek voeren met allen die hierin verantwoordelijkheid dragen om in de financiële middelen hiervoor te voorzien.

Ik zie dit echter niet op korte termijn te realiseren. De materie is in ieder geval complex. Een regeling uitwerken die tegemoetkomt aan alle verzuchtingen, is absoluut niet eenvoudig. Daarenboven moeten hiervoor voldoende middelen ter beschikking worden gesteld, en die zijn er nu zeker niet binnen mijn budget. Dit lijkt me dan ook veeleer een uitdaging voor de hele Vlaamse Gemeenschap over alle bevoegdheidsdomeinen heen, voor de gemeenten en provincies, en dit voor een volgende legislatuur, indien hieraan ook de nodige prioriteit wordt gehecht.

Dit wil zeker niet zeggen dat er intussen niets kan gebeuren en ik mijn verantwoordelijkheid dan zomaar wil door-

schuiven. Om te vermijden dat de wirwar aan regelgeving nog groter wordt, durf ik het opstellen van een Vlaams modelreglement te overwegen. Het zou kunnen worden voorgesteld aan de federale of gemeentelijke overheden. Alleszins moet, daaraan voorafgaand, uitgeklaard worden wie waarvoor verantwoordelijk is, hoe groot het probleem in werkelijkheid is en waar de hiaten in de regelgeving en de uitvoering zitten. Ik zal daarom mijn administratie vragen om bijkomend advies in te winnen van onder meer de Vlaamse Vereniging van Jeugddiensten, de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten, de Vlaamse Vereniging van Provincies, overlegstructuren van brandweer en de federale overheid. Vanzelfsprekend is ook verder overleg met de sector en de Vlaamse Jeugdraad aangewezen. Het werk dat door hen werd geleverd, kan zeker worden opgenomen in de verdere werkzaamheden.

U had ook een vraag over de werkzaamheden van de Hoge Raad voor beveiliging tegen brand en ontplofing. Ik ben momenteel niet op de hoogte van de werkwijze en de agenda van de hoge raad. Tot op heden is alleen duidelijk welke vertegenwoordigers vanuit de Vlaamse overheid door de Vlaamse Regering op 20 juli 2006 werden aangeduid.

Uit het antwoord van minister-president Leterme op uw schriftelijke vraag leid ik af dat er besprekingen worden gevoerd met betrekking tot veiligheidsnormen die gemeenschappelijk zijn aan verschillende categorieën van constructies of die gelden voor de gebruikte materialen.

Ik besluit met uitdrukkelijk te stellen dat het lokale beleid zijn verantwoordelijkheid zal moeten blijven opnemen. We willen daarbij helpen, maar het louter opleggen van algemene normen en zelfs een eventuele bijkomende financiële ondersteuning zorgen niet met één vingerknip voor veilige jeugdlokalen. We zorgen al voor een forse ondersteuning. De verantwoordelijkheid ligt echter bij het lokale niveau. Enkel een geëngageerde samenwerking van alle lokale actoren maakt het mogelijk te zorgen voor veilige jeugdlokalen. De opmaak van de driejaarlijkse jeugdbeleidsplannen, zoals die nu bezig is, biedt hierbij veel kansen. De prioriteit jeugdwerkinfrastructuur voorziet in een extra voorzet.

In overleg met het jeugdwerk, en vanuit een communicatieve planning, staat nu al niets een actief en ondersteunend beleid in de weg. Van mijn kant zal ik op basis van het werk dat nu reeds werd geleverd, de nodige stappen ondernemen om te kijken of we kunnen komen tot een Vlaams modelreglement dat door de gemeenten al dan niet wordt overgenomen. Ik herhaal dat een modelreglement de verantwoordelijkheid niet verplaatst van het lokale naar het Vlaamse niveau.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

U bent verwonderd over het advies van de jeugdraad. Het werd door de gouverneur en de gedeputeerde van Jeugd uitgedeeld op het forum over brandveiligheid van jeugdlokalen. Het klopt dat het punt besproken is door de Vlaamse Jeugdraad. De raad was echter niet in aantal om rechtsgeldig te vergaderen, zodat het nog eens moet worden hernomen.

Minister Bert Anciaux: Ik ben alleen blij dat u de communicatie sneller krijgt, en dan nog van de gouverneur van Oost-Vlaanderen. (*Gelach*)

Het is toch wel vreemd dat ik de informatie krijg via een vraag om uitleg.

Mevrouw Joke Schauvliege: Ik heb vandaag vastgesteld dat de VVSG dat advies ook hanteert en al een mailing heeft rondgestuurd.

Wat het antwoord op de schriftelijke vraag betreft, denk ik dat dit een normale zaak is. Als vraagsteller ontvangen we als eerste het antwoord. Later wordt dat officieel gepubliceerd. Ik had het al vroeger in handen.

De tekst van de jeugdraad, die al circuleert, is wat hij is. Ik heb dit ook uitdrukkelijk vermeld in mijn vraag. Daarnaast heb ik gevraagd of wij of u geen Vlaams basisreglement kunnen opstellen, zodat de lokale overheden een kapstok hebben voor hun beleid ten aanzien van de jeugdlokalen.

Dat is nu juist het probleem. Er is een politiereglement, waarin ook de brandveiligheid is opgenomen. De burgemeester draagt een grote persoonlijke verantwoordelijkheid. Dat houdt ook in dat de burgemeester heel voorzichtig is bij het toestaan van uitzonderingen. In veel gevallen leidt dat ertoe dat jeugthuizen geen subsidie kunnen krijgen omdat ze niet in orde zijn met het politiereglement. Ze zitten echt in een patsituatie.

Als Vlaanderen het signaal geeft dat een uitzondering voor de jeugdlokalen mogelijk is, dan kan de lokale overheid dat aangrijpen om meer door de vingers te zien. Het kan niet zijn dat de jeugdlokalen officieel niet meer open zijn omdat ze aan heel strenge normen moeten voldoen.

Mijnheer de minister, ik ben zeer blij dat u overweegt een modelreglement op te stellen. Ik hoop dat een werkgroep zich daarover kan buigen. Ik veronderstel dat ook de diensten van de brandweer daarbij moeten worden betrokken. Ook de VVSG kan zorgen voor een belangrijke inbreng.

Ik wil het ten slotte nog even hebben over uw antwoord in verband met de Hoge Raad voor beveiliging tegen

brand en ontploffing. In antwoord op mijn vraag van december zei u dat u de problematiek daar op tafel zou leggen. U zei dat dit daar ook zou moeten worden besproken. Nu zegt u dat u geen zicht hebt op die agenda en wat daar namens de Vlaamse Regering op tafel wordt gelegd. Ik wil toch uitdrukkelijk vragen dat u dit zou voorleggen aan de Hoge Raad voor Brandveiligheid. Dat specifieke aspect van die jeugdlokalen moet daar zeker op tafel komen, zodat de raad een advies kan geven op basis waarvan de Vlaamse Regering een modelreglement kan uitwerken.

Dan is er nog het financiële aspect. Ik heb alle begrip voor het feit dat de financiële middelen beperkt zijn en dat er klemtonen moeten worden gelegd. Toch moeten we nadenken over het leggen van iets andere accenten bij de bestaande subsidies. Misschien kan daar van die brandveiligheid iets explicieter een prioriteit worden gemaakt.

Minister Bert Anciaux: Ik heb in mijn vorige antwoord gesteld dat ik dit zelf op de agenda van de hoge raad zou zetten. Dan moet ik dat vanzelfsprekend doen en is het een fout dat dit nog niet is gebeurd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werkmiddelen van het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF)

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, mijn vraag gaat over de filmindustrie in Vlaanderen, en alles wat daar rond hangt. Dat is een onderwerp dat al vaker ter sprake is gekomen in deze commissie en ook heel gevoelig ligt bij vele leden. Dat is terecht: dat bekommert ons allen enorm.

Door het succes van de federaal goedgekeurde tax shelter raken veel Vlaamse filmprojecten steeds sneller gefinancierd, met het vreemde – of misschien normale – gevolg dat het Vlaams Audiovisueel Fonds of VAF niet meer kan volgen. Mijnheer de minister, u noemde dat het fileprobleem dat is ontstaan. U hebt ondertussen reeds een eenmalige financiële injectie gegeven, van ongeveer 2,5 miljoen euro. U stelde tevens dat u het VAF meer financiële ademruimte zou geven.

Bij de presentatie van het jaarrapport van het Vlaams Audiovisueel Fonds kondigde u maatregelen aan om

tegen 2010 een verdubbeling van de subsidies voor Vlaamse films te bewerkstelligen. Het VAF moet dan een fictiebudget van ongeveer 9 miljoen euro kunnen besteden. U stelde dat het “stilstaand verkeer op de snelweg van de aanvraagdossiers” in de toekomst moet worden vermeden door het VAF zelf dat verkeer te laten regelen, door een beleid van gespreide betaling. U kondigde ook nog andere mogelijkheden aan om het filmbeleid in en van de Vlaamse Gemeenschap meer elan en slagkracht te geven.

Er zouden ook nieuwe spelregels moeten volgen voor de huidige bestedingsverplichting van 2,5 miljoen euro van het VAF aan de diverse televisieomroepen. Die ondersteuning zou niet meer automatisch en volgens een vaste verdeelsleutel gebeuren, maar alleen worden toegekend voor de creatie van film. Begrijp me niet verkeerd: ik kan het alleen maar toejuichen dat de Vlaamse filmindustrie groeit. U weet ook dat dit een heel belangrijke markt is en een heel belangrijke tewerkstellingsmogelijkheid kan zijn. Ik vond het alleen vreemd dat er nu eigenlijk een beetje een pervers effect ontstaat: we hoopten meer financiële input te geven door de tax shelter, maar moeten nu nog eens bijkomende subsidies geven. Moeten we dan in de toekomst, telkens er meer gebruik wordt gemaakt van de tax shelter, ook nog meer subsidies geven?

Mijnheer de minister, moet het succes van de tax shelter, en het daaraan gekoppelde succes van de audiovisuele producties, gepaard gaan met een stijgend budget voor het VAF? Tot nu toe is dat zo. Acht u het niet zinniger strengere, of alleszins andere, criteria uit te werken voor het verwerven van steun? Hebt u vertrouwen in het gespreidebetalingssysteem? Zijn er garanties dat, wanneer er scenariosteun en ontwikkelingssteun wordt gegeven aan een productie, die productie volledig wordt afgewerkt en dus rendabel kan zijn? Die vraag stel ik onder voorbehoud, want dat kan nooit worden ingeschat. Welke zijn de nieuwe spelregels die u aankondigde? Kunt u die toelichten? De bestedingsplicht zou niet moeten gebeuren volgens een vaste verdeelsleutel. Vreest u dan niet dat sommige televisieomroepen zich gediscrimineerd zullen voelen en geen of niet voldoende steun meer zullen krijgen? Aan welke andere mogelijkheden denkt u om het filmbeleid van de Vlaamse Gemeenschap meer elan en slagkracht te geven? Kunt u dit toelichten?

De voorzitter: De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen: Mijnheer de voorzitter, wat de bijkomende middelen die nu nodig waren betreft, heb ik begrepen, ook uit de voorstelling van het verslag van het VAF, dat het vroeger zo was dat na het goedkeuren van een aanvraag de zaak jaren stillag, tot de fondsen waren verzameld. Nu kunnen, door die tax shelter, die fondsen sneller worden verzameld, met een versnelling tot gevolg. Vroeger kon er één reeks aanvragen worden gehonoreerd, en nu meer. Dat leidt tot het fileprobleem waarnaar de

minister verwees. De omloopsnelheid is toegenomen. Maar ik ga niet antwoorden in de plaats van de minister.

Ik heb enkele bedenkingen bij het betoog van mevrouw Hermans. Ik zou me geen zorgen maken over een stijgend budget voor film. Vroeger heette het een wonderjaar als er sprake was van vier Vlaamse films. Hoeveel regisseurs zijn er niet die 10 jaar moesten wachten tot ze een volgende film konden maken? Wat dat betreft, stonden we eigenlijk niet zo ver. Wanneer we het hebben over de Vlaamse film, mag het wel iets meer zijn, met alle mislukkingen van dien, want dat is eigen aan de sector. Het hoeven niet allemaal kassuccessen of kwaliteitssuccessen te zijn. Dat kunnen we toch niet op voorhand inschatten. Er komt echter tenminste een groter aanbod, wat wellicht de kwaliteit en de sector zal stimuleren.

Dan is er nog de kwestie van de televisieomroepen. Het is nuttig te bekijken hoe die situatie is ontstaan. Toen de heer Van Mechelen nog minister van Media en Economie was, kregen we met geen stokken de verplichting in de beheersovereenkomst van de VRT ingeschreven om ook voor drama in een minimale som te voorzien. Volgens mij is dan via een omweg een oplossing gevonden: via het VAF werden extra middelen opzijgezet waarmee de toenmalige omroepen VRT en VTM drama konden maken. Zo zaten de omroepen een beetje in een zetel, want het VAF moest dat geld voor dat doel aanwenden. Dat leidde ertoe dat soms kwalitatief ondermaatse projecten werden gesteund omdat er simpelweg geen alternatieven voorhanden waren. De omroepen zaten in een machtspositie, want zij konden in feite bepalen waaraan het geld werd besteed.

Zonder dit debat ten gronde te willen voeren, moet misschien worden onderzocht welke rol de omroepen inzake film moeten vervullen. Zeker de rol van de openbare omroep moet worden uitgeklaard, en de nieuwe beheersovereenkomst is daarvoor een gelegenheid. De omweg via het VAF heeft er wel voor gezorgd dat een en ander kon worden gerealiseerd, maar ik denk niet dat dit altijd tot goede resultaten heeft geleid. Daarom is het een goede zaak dat de minister bij de voorstelling in het VAF een aantal draaden heeft doorgeknipt en de vanzelfsprekendheid dat het geld hiervoor wordt gebruikt, heeft weggenomen.

Dat geld mag evenmin worden gebruikt voor al eerder geplande series die ook zonder die steun tot stand zouden komen. Het is beter dat dit geld wordt besteed aan films die in coproductie met de omroepen worden gemaakt.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Heeft de heer Vermeulen gelijk? Klopt het dat vorig jaar 24 langspeelfilms zijn goedgekeurd?

Minister Bert Anciaux: Dat is veel. Het gaat dan ook om documentaires en dergelijke.

De heer Erik Arckens: Ik heb nog een bijkomende vraag. Wat is de rol van CultuurInvest? Er zijn drie financiële actoren. Er zijn de reguliere middelen die via het VAF ter beschikking worden gesteld. Ik heb ook begrepen dat u ondertussen een betere band met het fonds hebt. Uiteraard is er dan ook de tax shelter. Het systeem is een succes, mee dankzij de noeste arbeid van mevrouw Hermans in de Senaat. En dan is er CultuurInvest. Ik hoop dat u straks eens goed uitlegt hoe het zit met dat 'fileprobleem'. In het najaar van 2006 hebben de heer Decaluwe en ikzelf u ondervraagd over het VAF. U hebt toen een uitvoering antwoord gegeven over de werking van het fonds. U schetste in uw antwoord een gunstige evolutie. U zei toen onder meer dat de tax shelter maar kan zorgen voor 50 percent van het filmbudget. Is dat juist?

In dat antwoord zegt u iets cruciaals. U legt uit dat er vroeger drie jaar lagen tussen de goedkeuring van een filmproject door het VAF en de effectieve vastlegging. Zoveel tijd hadden de producenten nodig om hun financiering rond te krijgen. De vorige intendant, zo zei u, "heeft op een bepaald ogenblik geoordeeld dat men beter meer films kon goedkeuren dan men effectief kon betalen omdat een aantal goedgekeurde films uiteindelijk toch niet gefinancierd geraakten en aldus een tekort aan effectieve realisaties dreigden".

Op dit ogenblik is er met de tax shelter een ander systeem in voege. De vraag van CultuurInvest blijft. Er is een versnelling gaande. Er zijn voor de privésector bijzonder gunstige voorwaarden gecreëerd om in film te investeren. En het VAF verbindt er zich toe "om een bepaald bedrag op tafel te leggen op het moment dat de financiering van de film rond zal zijn. Met die toezegging kan de producent nu proberen andere financiers te overtuigen om mee in de boot te stappen. Het is duidelijk dat dit makkelijker is als die eerste toezegging van het VAF er al is." Ik zou graag hebben dat u straks nog eens goed uitlegt wat die keten goedkeuring-vastlegging-toezegging precies inhoudt. Dat lijkt me belangrijk, in het licht van de vraag van mevrouw Hermans.

In uw antwoord zegt u verder dit: "Pas als de financiering helemaal rond is, gaat het VAF over tot vastlegging, wat erop neerkomt dat ze effectief betaalt." Wat is nu eigenlijk het verschil met vroeger? De vorige keer hebben we daar minder de nadruk op gelegd. We waren een beetje overdonderd door uw lange en consistente antwoord. Het is nog niet helemaal duidelijk wat het verschil is met de werking van het VAF, 2 of 3 jaar geleden.

Wat is de rol die CultuurInvest als derde financieringsbron naast het VAF en de tax shelter kan spelen voor de

Vlaamse films en het andere audiovisuele materiaal in Vlaanderen?

De voorzitter: Ter informatie wil ik reeds meegeven dat onze commissie in op 4 oktober 2007 een hoorzitting heeft gepland met het VAF.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal eerst een verduidelijking geven over het financiële aspect en het fileprobleem.

Ik geef een eenvoudig voorbeeld. Stel dat het VAF een werkingsdotatie heeft van 10 euro voor de film. Elk jaar kan het VAF dus 10 euro uitbetalen. Het VAF krijgt meer geld van mij, maar voor de realisatie van de film is er, in dit voorbeeld, 10 euro.

Het eerste jaar keurt men voor 10 euro goed. De effectieve uitbetaling gebeurt pas enkele jaren later. In de praktijk was het zo dat indien men vandaag een goedkeuring had, de vastlegging – dat is trouwens een andere bepaling bij het VAF dan bij de Vlaamse Gemeenschap – pas binnen 3 jaar zou gebeuren. Vanaf het moment van de vastlegging kon de uitbetaling plaatsvinden. Die uitbetaling kon zelfs 2 jaar na de vastlegging gebeuren, maar werd boekhoudkundig ingeschreven op het moment van de vastlegging.

Vandaag is er dus een budget van 10 euro, maar men zal het geld pas binnen 3 jaar nodig hebben. En wat heeft men gedaan? In het begin van de werking, in het tweede jaar, keurde men geen 10 euro, maar 15 euro goed. Dat gebeurde in de veronderstelling dat men anders in het jaar daarop niet aan de effectieve vastlegging van 10 euro kwam. Begrijpt u het? Als men dus vandaag voor 10 euro goedkeurt, dan zou er volgend jaar nog geen 10 euro betaald moeten worden, want de vastlegging nam enkele jaren in beslag.

Door de invoering van de tax shelter gaat de roulatie opeens veel sneller. Men zit niet langer met een probleem waarmee men pas over 3 jaar geconfronteerd wordt, maar wel al het jaar nadien. Op 1 jaar heeft men veel meer goedgekeurd dan het bedrag dat men bezit. De verantwoording daarvoor lag bij de spreiding en bij het feit dat de middelen heel snel nodig waren. Daardoor zitten we nu met een bottleneck, een flessenhals, want de goedgekeurde projecten hadden veel meer geld nodig dan er op dat moment beschikbaar was. En daardoor moesten de andere projecten wachten op vastlegging.

Ik heb het dus niet over slecht beleid van het VAF. Ik zeg alleen dat de gewijzigde situatie twee maatregelen vereiste. We moesten een tijdelijke oplossing vinden voor de vastleggingsproblematiek. Een tijdelijke, extra impuls was nodig. Daarvoor hebben we dit jaar

gezorgd. Bovendien krijgt men iets meer soepelheid om de vastlegging te doen. Zoals het een fonds betaamt, kan het zelf bepalen wanneer de vastlegging gebeurt. Als de vastlegging dit jaar niet gebeurt, kan hij volgend jaar gebeuren. Zo kan de facto voor een spreiding worden gezorgd en zal er nooit meer een flessenhals ontstaan. Dit waren de twee maatregelen.

De selectiecriteria van het VAF zijn in het algemeen zeer veeleisend. Wie in Vlaanderen langspeelfilms wil maken, dient over een grote dosis talent, uithoudingsvermogen en wilskracht te beschikken. Dat kan ik u verzekeren. Per jaar kan met het huidige budget van het VAF een zestal 'grote' Vlaamse langspeelfilms worden geproduceerd – ik heb het nu dus niet over de 24. Om dit aantal te verhogen, is het VAF vandaag volledig afhankelijk van de goodwill van de televisiezenders. In het verleden hebben VRT en VTM constructief meegewerkt aan een aantal projecten. Ik kom daar straks nog op terug.

In het basisbudget van het VAF is er dus ruimte voor een zestal grote Vlaamse langspeelfilms. Ik zou u een erg lange lijst kunnen geven van knappe Vlaamse regisseurs. Vlaanderen heeft geen gebrek aan talent, maar momenteel kunnen de talentvolle Vlaamse filmmakers in het beste geval om de 3 à 4 jaar een film maken, wat te weinig is om zich te kunnen ontplooiën volgens een aanvaardbaar ritme.

De federale tax shelter biedt ons nu de mogelijkheid om de Vlaamse filmsector een stap vooruit te laten zetten. De laatste jaren is een sterke dynamiek ontstaan in de sector. De gemiddelde financieringstermijn van filmprojecten is aanzienlijk verkort sinds de opstart van de tax shelter. Daardoor konden projecten die in het verleden door het VAF goedgekeurd werden, versneld gerealiseerd worden. De tax shelter is en blijft echter een vorm van restfinanciering, waarmee maximaal 50 percent van een filmbudget gefinancierd kan worden. Van die 50 percent taxshelterfinanciering is maximaal 30 percent voor risicokapitaal en 20 percent voor terugbetaalbare leningen.

Wanneer we nu in Vlaanderen geen geleidelijke toename van de middelen voorzien, zal de genoemde dynamiek onvermijdelijk stilvallen en is het terug naar af. Enthousiasme en geloof in eigen kunnen zullen onvermijdelijk plaatsmaken voor ontgoocheling en verbittering bij het talent dat de laatste jaren tot een prille bloei gekomen is.

Op federaal niveau werd een paar jaar geleden beslist om de filmsector te stimuleren. De tax shelter werd in het leven geroepen, en deze maatregel bewijst vandaag zijn effect. Ofwel nemen we in Vlaanderen de politieke optie om hier terdege op in te spelen, ofwel laten we deze sector links liggen. Ik meen dat er genoeg redenen zijn om er echt voor te gaan. De Vlaamse film kent ten eerste een aanzienlijk succes op de eigen Vlaamse, loka-

le markt en is bovendien laagdrempelig, waardoor hij een opstap betekent naar andere vormen van cultuurparticipatie. Het algemeen maatschappelijk belang hiervan is ondertussen bekend. Ten tweede kan de internationale uitstraling van de filmsector niet genoeg benadrukt worden, wat de profilering van Vlaanderen als een dynamische en creatieve regio aanzienlijk versterkt. Ten derde wordt het economische belang van de sector nog te weinig naar waarde geschat. In een recente studie van de Vlerick Hogeschool wordt het gewicht van de filmsector becijferd op 14 percent van de kerncreatieve industrieën, met een jaarlijkse stijging van de toegevoegde waarde van maar liefst 16 percent voor de periode 1995-2003.

Ik wil erop wijzen dat het filmbudget de laatste vijf jaar niet gestegen is. Een inhaaloperatie is dus volledig gerechtvaardigd, zeker wanneer we de beroepsernst en bewezen resultaten van deze sector in de voorbije jaren in acht nemen. Wanneer ik trouwens de inspanningen van onze Waalse collega's bekijk, dan denk ik dat we in Vlaanderen nog een tandje bij kunnen steken. De bijdrage van de RTBf aan langspeelfilms zal de komende jaren stijgen van 5,8 naar 11 miljoen euro. Daarnaast zijn er belangrijke bijdragen van kabeldistributeurs voor 2,3 miljoen euro per jaar, van het economische fonds Wallimage voor 2,5 miljoen euro per jaar en van het innovatiefonds Promimage voor 1,9 miljoen euro per jaar. Geen van deze investeringen kent een parallel aan Vlaamse zijde. Daardoor vloeit federaal taxsheltergeld vandaag hoofdzakelijk naar Wallonië.

Ik zal u een opsomming besparen van de diversiteit aan maatregelen in vergelijkbare regio's als Denemarken of Oostenrijk. Ik wil hier enkel vaststellen dat er zich duidelijke mogelijkheden voordoen in de audiovisuele sector en ik pleit ervoor om daar maximaal op in te spelen.

In de toekomst zal het VAF zijn engagementen ten opzichte van filmproducenten kunnen nakomen volgens een ritme dat het zelf bepaalt. De goedkeuring van nieuwe projecten zal gebeuren conform de maxima van de beheersovereenkomst – er kunnen dus geen buitensporige engagementen optreden. Maar wanneer daarna een tijdelijke filevorming zou ontstaan bij de realisatie van de projecten, zal het VAF voortaan zelf een gecontroleerde spreiding in de tijd kunnen opleggen. In het verleden kon het VAF dat verkeer niet autonoom regelen en liet een dergelijke filevorming geen andere keuze dan het onmiddellijk stoppen van de goedkeuring van nieuwe projecten, met als gevolg een horten en stoten in onze filmproductie. Ik heb dan ook het volste vertrouwen in dit mechanisme en de sturende werking die ervan zal uitgaan.

Wat het tweede deel van uw vraag betreft, moet ik u teleurstellen. Het is niet zo dat filmprojecten die scena-

rio- en/of ontwikkelingssteun hebben gekregen, ook automatisch in productie kunnen gaan. Heel wat projecten worden namelijk ontwikkeld maar vervolgens stopgezet omdat ze niet goed genoeg bevonden worden voor realisering. De grote investeringen gebeuren namelijk pas in de productiefase en het zou van slecht beheer getuigen om twijfelachtige projecten in productie te laten gaan, gezien de eerder gemaakte ontwikkelingskosten.

Mevrouw Margriet Hermans: Die benadering is inderdaad helemaal terecht.

Minister Bert Anciaux: Ik deel uw zorg dat zeer kwaliteitsvolle projecten na de ontwikkelingsfase ook daadwerkelijk gerealiseerd moeten kunnen worden. Het is precies daarom dat de aangekondigde middelenverhoging absoluut noodzakelijk is.

Ik heb de eenvoudige spelregels al enigszins toegelicht, maar ik herhaal ze nog even voor de volledigheid. Een: het VAF kan alleen maar nieuwe projecten goedkeuren binnen de maxima van de beheersovereenkomst. Twee: wanneer te veel goedgekeurde projecten tegelijk in productie zouden gaan, en dus tegelijk aanspraak maken op de beschikbare middelen van het VAF, dan kan het VAF een spreiding in de tijd opleggen. Het komt neer op het regelen van het verkeer, zoals ik het eerder al heb genoemd.

Zoals al gesteld in mijn antwoord op de eerste vraag, is het VAF vandaag volledig afhankelijk van de goodwill van de omroepen om het basisaanbod van zes langspeelfilms per jaar via gezamenlijke initiatieven te vergroten. In het verleden werkte VTM hier enthousiast aan mee met de productie van de 'Faits Divers'-films. Uit honderden ingestuurde projectvoorstellen werden de voorbije jaren een twaalfstal langspeelfilms voor productie goedgekeurd. Voor het merendeel waren dat debuutfilms. Dat betekent uiteraard een belangrijke stimulans voor lokaal filmtalent.

Deze originele en gedurfde interpretatie van de bestedingsverplichting stond eveneens garant voor een groot en gedifferentieerd volume aan werkgelegenheid en een brede waaier aan 'on the job'-opleidingsmogelijkheden. Het gaat hier over films als 'Verlengd weekend', 'De hel van Tanger', 'Dennis van Rita', 'Vidange perdue' enzovoort.

De VRT van haar kant investeerde fors in publieksfilms die ook als miniserie op Eén konden worden vertoond. Het gaat daarbij om films als 'De zaak Alzheimer', 'De indringer', 'Windkracht 10' enzovoort.

Het is mijn bedoeling om in de nieuwe beheersovereenkomst dit soort samenwerking tot de norm te verheffen. Dit zal geen vanzelfsprekendheid zijn. Er mogen dossiers worden ingediend, de kwaliteitsbeoordeling van het VAF

zal bepalen of ermee wordt voortgewerkt. Vorig jaar waren er nog de twee grote omroepen, nu zijn het er drie, en die hebben een verdeling van 1 miljoen, 1 miljoen en een half miljoen euro. Tot vorig jaar hoefde men zich bij manier van spreken niets van de kwaliteit aan te trekken: er werd toch uitbetaald. Dat was de realiteit. Kwaliteit was niet altijd doorslaggevend.

Daarnaast werd de bestedingsverplichting van het VAF in het verleden ook geregeld aangewend om televisieseries te financieren. Daarbij fungeerde het VAF enkel als doorgeefluik voor geld naar de omroepen, zonder dat de veeleisende selectiecriteria van het fonds konden worden toegepast. Er geldt immers een pariteit tussen de omroepen, waardoor het VAF verplicht is bepaalde projecten te betoelagen omdat deze of gene omroep achterop ligt voor wat betreft de ontvangen gelden.

De generalistische omroepen die eigen fictie produceren (VRT, VTM en recent ook VT4) beschouwen de VAF-middelen vandaag als een koek waarvan ze elk hun deel moeten krijgen. Welnu, dit brengt de Vlaamse audiovisuele sector geen stap vooruit. In de toekomst moet het VAF zijn rol voluit kunnen spelen: creativiteit en vernieuwing stimuleren in fictiefilm, documentaire en animatie. Het VAF moet simpelweg de beste projecten selecteren, onafhankelijk van de omroep die eraan verbonden is. Het initiatief moet aan de makers zijn, niet aan de opdrachtgevers. Dit heeft niets te maken met discriminatie maar alles met kwaliteit en innovatie. Als er vanuit de spelers echt goede voorstellen komen, zullen we vanzelfsprekend min of meer een gelijke verdeling behouden. Het is niet de bedoeling om de ene omroep ten opzichte van de andere te discrimineren. Maar een gelijke verdeling mag ook geen vanzelfsprekendheid zijn.

Nogmaals: het blijft een samenwerking met de omroepen. Als de omroepen daar kwaliteitsvol op inspelen, betekent dat voor hen een belangrijke financiering van hun kwaliteitsproducten. Die 'Faits divers' zijn met succes op VTM vertoond. Idem voor sommige VRT-producties.

Ten slotte, beste collega, vraagt u mij aan welke andere pistes ik denk om het filmbeleid in en van de Vlaamse Gemeenschap meer elan en slagkracht te geven. In alle bescheidenheid durf ik te stellen dat talent vandaag meer dan ooit aan bod komt. Maar alles kan inderdaad beter, ook binnen het filmbeleid. Ik hoop, naar analogie met de Franse Gemeenschap, dat de samenwerking met de diverse omroepen nog intensiever wordt en op termijn dus nog meer kansen zal geven aan onze audiovisuele sector om meer schitterend werk te realiseren. Daar zullen we ons op toeleggen.

De Franse Gemeenschap doet veel, maar buiten de gebroeders Dardenne moet de kwaliteit van onze films

heus niet onderdoen. De gebroeders Dardenne zijn internationale wereldklasse, maar worden amper bekeken in Wallonië. Ook in Wallonië zijn er problemen om de eigen films aan de man te brengen.

Daarnaast zal op termijn CultuurInvest ook hier het verschil kunnen maken. Ik vermeldde het reeds: de audiovisuele sector heeft belangrijke economische troeven en via dit nieuwe instrument moeten die kansen worden geëxploiteerd. Een samengaan van een doordachte subsidiëring met het gebruikmaken van het economische potentieel van deze sector zou in de nabije toekomst onze Vlaamse film nog meer op de kaart moeten zetten. Daar is samenwerking mogelijk tussen VAF en CultuurInvest.

We moeten onze Vlaamse film meer op de kaart zetten. In het buitenland, maar ook in Vlaanderen zelf, waar de aanwezigheid van Vlaamse producties binnen het geheel van het audiovisuele aanbod nog altijd ondermaats is. We kunnen dat percentage in de bioscoopbezoeken nog fors optrekken. Het aandeel Vlaamse films bedraagt op dit ogenblik 12 procent. Zeker in de Verenigde Staten, maar ook in een aantal Europese landen is dat aandeel eigen films veel groter, ik denk tot 30 procent. Dat is een aanvaardbaar streefdoel voor Vlaanderen.

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Ik dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord. Ik ben gedeeltelijk gerustgesteld. Ik vreesde dat er binnen het medialandschap, vooral bij de tv-omroepen, weer ging geruzied worden over het voortrekken van één bevoorrechte partner. Het is inderdaad verstandig om ook hen de kans te geven om met dezelfde kwaliteitsbeoordeling hun product aan te bieden. Dat is het eerlijkste wat we kunnen doen.

Ik vroeg me af waarom wij de zaak zouden stimuleren met een tax shelter terwijl we anderzijds verplicht zijn om nog meer subsidies te geven. Ik ben daar niet tegen want ik besef het belang van die cultuureconomie. Eindelijk krijgen jonge mensen de kans om in te stappen in een productie en naam te maken. We kunnen daar dus niet genoeg in investeren. Ik vind het een beetje bizar dat we enerzijds proberen de subsidies te verminderen terwijl de tax shelter de oorzaak was van een stijging.

Mijnheer de minister, uw antwoord stemt me gelukkig. We hebben hier een serieuze opdracht te vervullen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
